

Nom: TOM DEFORCE

Edat: 41.

Lloc de naixement: Izegem, Bèlgica.

Estudis: Llicenciat en Sociologia, a Gant.

De què treballaves al teu país d'origen? D'activista artístic: realitzàvem activitats al carrer o en espais culturals per denunciar el capitalisme salvatge de l'època (finals dels 90 i principis de segle).

Per què vas marxar del teu país? Perquè el col·lectiu artístic on participava va decidir establir-se a tres ciutats europees: Brusel·les, Londres i Barcelona. Vaig venir perquè ja coneixia una mica la ciutat.

Què senties quan vas marxar? Eufòria, molta energia positiva. Era una aventura, estava molt motivat.

Quan vas arribar a Barcelona? El 2003. Des de llavors visc al Poblenou.

Què t'agrada del barri? És un espai amb molta vida, moltes activitats, que viu un debat molt interessant sobre l'espai públic-privat i transformacions urbanístiques. M'agrada viure aquí.

Què trobes a faltar? Els amics de la infància.

Què et costa? Al principi, familiaritzar-me amb els codis locals i la forma de comunicar-se.

Què has guanyat? Ampliar horitzons, tranquil·litat de consciència, aprendre, incorporar noves cultures, noves formes de viure. No és fàcil, però val la pena.

El Futur: El veig aquí. No tinc intenció de marxar, estic molt content aquí.

La meva història

Vaig néixer a Izegem, un poble d'uns 20.000 habitants a prop de Bruixes. La seva activitat principal és l'agricultura. Després d'estudiar sociologia a Gant, em vaig vincular a moviments artístics de Brusel·les, primer al teatre de la Bourse i després amb col·lectius que feien accions al carrer, amb un important component reivindicatiu per recuperar els espais públics i els immobles abandonats de la ciutat. S'ocupaven aquests espais morts per donar una nova vida, oberta a tots els veïns i les veïnes de la ciutat (projeccions, xerrades, mostres artístiques...) i protestàvem contra l'especulació. Teníem força relació amb els moviments antiglobalització de la segona meitat de la dècada dels 90.

A Bèlgica es té més respecte que aquí per les iniciatives i els moviments culturals, és més fàcil dedicar-s'hi professionalment. Hi ha una mentalitat més professional; aquí hi ha molta activitat artística *amateur*, que té un nivell molt alt, però costa fer el salt i poder viure de la teva activitat. Massa gent realitza les seves creacions artístiques per amor a l'art, sense cobrar per la seva feina. Allà hi ha més recolzament per part dels polítics locals, estatals i els mitjans de comunicació, que donen visibilitat a la teva activitat. Escolten més les propostes.

El 2001 s'organitza una gran manifestació antiglobalització a Barcelona, i el meu grup belga col·labora amb una associació artística de joves de Barcelona, Les Agències, cedint-los un autobús per a les mobilitzacions. El 2003, el col·lectiu artístic on participava, CITY MIND, decideix establir-se a tres ciutats europees per continuar amb la seva activitat: Brusel·les, Londres i Barcelona. Com que ja havia vingut el 2001 i em va agradar molt la ciutat, vaig decidir venir cap aquí. Des de llavors he viscut al Poblenou.

Aquí he conegut la meva parella (que es argentina) i he tingut dos fills. Barcelona és una ciutat creativa, informal, activa. És segura, amb entorns variats (de la muntanya a la platja), amb arquitectures molt diverses i un clima perfecte per viure al carrer. Hi estic molt a gust!

Intento viatjar dues o tres vegades l'any a Bèlgica. A partir del 2009, amb la crisi econòmica, vaig deixar el món artístic; era molt difícil guanyar-se la vida (quan tens fills, necessites més estabilitat econòmica). Vaig decidir canviar d'àmbit i formar-me de manera autodidacta en un nou àmbit que desconeixia bastant, però que em sembla molt interessant.

Malgrat que la gent t'ajuda, els primers quatre o cinc anys van ser difícils, sobretot per acostumar-me a la forma de viure d'aquí i perquè alguns et miren diferent, no et tracten com un ciutadà més. Això es nota i fa passar-ho malament. Passa a tot arreu, però genera incomoditat i ràbia. Cal que ens treiem els prejudicis, es tracta diferent a una persona en funció de si és europeu, sudamericà, blanc o negre... És molt trist. Jo he tingut molta sort, tenir la ciutadania europea ho fa tot molt fàcil. Els acords de mobilitat de la Unió Europea és un gran avantatge, cal seguir aquest camí i ampliar-lo.